

בעזרת השם יתברך

ספר

אכילת בשר הלכה למעשה

חלק ה'

שחיטת כבשים ועגלים

יצא לאור על ידי

"וועד הכשרות דהתאחדות הקהילות"

בנשיאות הנאון הצדיק מהאלמין שליט"א

יצא לאור על ידי

הוצאת אמונה

שנת תש"מ פה ברוקלין נוא יארק

פרק א'

מעשה השחיטה של הכבשים

א. בנוסף לכל הבעיות המוזכרות בשחיטת הגסות, ישנה בעיות בשחיטת הכבשים, בעיה שהיא בעצם מעשה השחיטה, ישנם הרבה שומרי תורה ומצוות המדקדקים שלא לאכול בשר כבשים (למרות שהם אוכלים מבשר החלק של השחיטה האחרת).

ענף א'

הבעיות הן כדלהלן:

ב. לכבשים יש הרבה מאוד שערות (צמר) במקום השחיטה, הדבר גורם שהסכין נפגם במהירות, כשבנוסף לכך תמיד בתוך השערות מתקבץ לכלוך רב וכן אבנים קטנות, השערות נקשרות, הדבר גורם שהסכין נפגם בשעת השחיטה.

ג. גם צריכים להיות זהירים בענין החלדה, כמו שכתוב בשולחן ערוך שמ"ח (סימן כ"ד סעיף ט' י"ב) שחייבים להיות

זהירים כששוחטים כבשים בגלל החלדה תחת הצמר המסובך.

ד. החת"ם סופר כותב, ידוע שהסכין נפגם כסדר מגרונותיהם של הכבשים בעת השחיטה שהינן מלאות בעפר^א, אפילו

(א) ולחיבת הקודש אעתיק דברים הנלהבים חוצבים להבות אש שנאמרו מפי הקדוש והטהור בעל ספר ברית מטה משה (אצל פיוט חד גדיא) ו"ל אות באות:

הנה הואיל ואתא לידן ענין זה באתי להזכיר מעון הרע הזה שעדיין הבשר בין שנינו שאכלנו נבילות וטריפות עד כה שהי' גודל המכשלה הזאת בישראל שהרבה שוחטים אין להם הרגשה והרבה מהם מקילין בדבר וממהרים לבדוק, ופשיטא לאחר שחיטה אינם בודקין הסכין רק דרך העברה בעלמא בלי כוונת הלב **מחמת שמוכן לפניו הרבה לשחוט ואינו בכדי שיעשה בזמן קצר והמלאכה מחובה, ופשיטא מחמת שמייעפים ומיגעים ידם כברים עליהם מלברוק סכינים יפה ושוחטים בסכין א' הרבה ער כי חדל לספור כי אין מספר מכל התלאות ומקרה רעות שקרה עד כה וגודל עוונותם ע"י שמחלו חכמים על כבודם והעמידו להם על חזקתם רכל ישראל בחזקת כשרות עומדים מן הסתם (רמב"ם פ"ב מקידוש החודש ועוד) ועכשיו שאיתרע חזקתם, ראינו למפרע שדבר זה **החריב את ביתנו אשר עדיין לא נבנה בימינו והשכינה בגלות עדיין בעונינו** וכאשר נמצאו כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספור כי קצר הידיעה מלהשתרע.**

ואם יאמר האומר אם אלו יצאו מחזקתן, כל ישראל מי עומדין בחזקת איסור מ"מ למיחש מיהו בעי מחמת שצריך להיות מתון גדול ולדקדק היטב והמלאכה כבידה עליו כאשר מצאנו שכולם אינן מדקדקין בעבור זה, ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרן קרוב הדבר לפשוע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם

מדקדקין כ"ב וממהרים לשחוט וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריפות כאשר נתברר.

ומי שיהי' מתמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בוודאי מנהג ומעשה אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר וא"ת וישטחו אלא וישטחו שהיו נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה (יומא עה:) על שבקשו לאכול בשר תאוה היינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו.

ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששטחו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהי' מיתתם בכלל נבילה וטריפה, לכלב הוא הקליפה רחמנא ליצלן תשליך אותם ומוכרח להיות מגולגו בכלב, ע"כ ישימו אל לבם עונש גדול הרע הזה ויחשבו שכרם כנגד העבירה ולראות שתמיד יהי' יראתו של מקום ית' על פניהם, ומה' ומישראל יהי' ג"כ נקיים (במדבר לב-כב), ולהראות סכינים לחכמים שבדורם לפני השחיטה (חולין יח. ובראשונים וטוש"ע סי' י"ח סי"ז ובהגה), ואח"כ בכל שבוע ושבוע ואז תבא עליהם ברכת טוב ויזכו לרב טוב הצפון ליראיו, ועכשיו ת"ל שמענו שבכמה קהלות קדושות במדינת אשכנז העמידו כשרים ונאמנים בשעת שחיטה כדי לבדוק תיכף אחר השחיטה ולהראות סכינינו לפני השחיטה לחכם, גם פה ק"ק ברלין ראה הרב המופלג הישיש והזקן אב"ד ור"מ גר"ו לגדור גדר לפני צאן קדשים שלא יסתאבו את נפשם ח"ו והסר המכשילה הזאת מישראל עד כי חדל לספור כי אין מספר.

ע"כ הירא וחרד מדבר ה' ויש בידו לתקן יראה שלא יתלה אשמו בראשו ואף במי שאין בידו למחות עכ"פ הרי בידו שלא לאכול בשר כי אם עפ"י תקנה הנ"ל, ואף שלא

כשרגילים להוריד את השער ולשטוף את המקומות.

ה. בגלל כל אותן הבעיות, היה תמיד המנהג לגלח את שערות הכבשים וניקו טוב את המקום לפני השחיטה, בכדי שיהיו בהם פחות פגימות, ועם כל זאת היו פגימות, (עיין בשאלות ותשובות דברי מלכיאל ח"ג סימן מ"א, ובבינת אדם שער ר"ז סימן י"א).

ו. בשחיטה הנוכחית לא גוזזים כלל את שערות הכבשים, עושים רק שביל (מפרידים את הצמר), זה לא נכון לעשות כך לכתחילה (שמ"ח סימן כ"ד סימן י"ב). מאחר והגרון מלא בכללוך הדבר גורם להרבה פגימות, ואין זמן לבדוק ובוודאי שלא לתקן את הסכין.

ז. חוץ מהבעיה המוזכרת, עומד עוד שוחט בשחיטת הכבשים, השחיטה מאוד

ימצא בשר לאכול אפי' בשבתות ובי"ט אל יקל בעבור זה ח"ו דקרוב לודאי הוא שיאכל דבר איסור לפעמים, ע"כ ישים אל לבו הלא זה תולע ורימה ובתכלית יהי' מרה, ע"כ אל יתבייש מפני אדם כו' ויקדש את עצמו במותר לו (יבמות ב.). ואז קדוש יאמרו לו מה קדוש לעולם קיים ויזכה בביאת ירושלים במהרה בימינו אמן סלה: עבלה"ק.

קשה בגלל הפגימות הרבות וכן בגלל עצם מעשה שחיטת הגסות שהיא קשה מאוד, כששם גם שני שוחטים אינם מספיקים למלאכה.

ח. אנו מכירים מקרה היכן שרצו להנהיג כאן בארצות הברית שחיטה של כבשים והשוחט לא רצה לשחוט בלי שהרב יבוא עמם מהמשחטה ולבדוק בעצמו את הסכין לאחר כל כבש, לאחר יום שלם של שחיטה נשאר בסך הכל כבש אחד שהרב אישר שהוא נשחט בסכין טוב, מזה לבד אתה יכול לראות כמה שוחטים עם סכינים טובים היינו צריכים לשחיטה הניו יורקית, וכך ניתן להבין באיזו בעיה אנו בשחיטת הכבשים כאן בניו יורק ששוחטים אלפים מדי שבוע.

ט. ישנן הרבה מאות סירכות בעת הבדיקות (ולא כמו שסוחרים מסויימים מנסים לספר לקונים שבכבשים ישנן קצת סירכות).

ענף ב'

ראה מדריך לכשרות מספר 40 בדבר
שערוריית השחיטה לפני מאה שנים.
באותן השנים היתה גדולה ומסועפת,
ובכדי לקבל מושג כלשהו מן הנעשה
באותה תקופה, נעתיק מספר "היהודים
והיהדות בניו יארק" שחיבר הרה"ג ר'
משה וויינבערגער ז"ל יליד אונגארן, בשנת
תרמ"ז שנה לפני שהתקבל הרה"ג ר' יעקב
יוסעף ז"ל לרב הכולל בארצות הברית, וכן
הוא כותב:

שו"ב אחד ר' חיים דוד מעיר
לעווענוורטה קאנזאס כתב להרב ר' שלום
אלחנן יפה הלוי, לאמר: אנכי נשלחתי
מהרב הכולל לבוא פה לזבח זבחים
שלמים, והנני עוד צעיר לימים, ומשכורתי
לא יותר מעשרים דולאר לחודש, ואין לי
יותר מפת לחם ומים להחיות נפשות
ב"ב... וכאשר יפלו לי ספיקות בהלכות
שו"ב אין לי פה לא רב ומורה רק בן סורר
ומורה, בהיותי נגרש מנחלת ה' מד' אמות
של הלכה. האם טוב לגבר לפשוע על פת
לחם ככה, ולשאת עליו עוונות בית ישראל

כשעיר המשתלח לעזאזל בעבור לחמו ומימו הגזול? ואל מי אפנה כעת ולמי אדבר כזאת? אם אספרה להרב הכולל נ"י הלא חולה הוא, ואם להרב מקאנזאס סיטי? הוא קטן בעיני בני עירו שהם חסידים מגליציה והוא מליטא. ואם אשאלה מרבני אירופא הלא חרפה היא לנו, כי היום לא נופלים אנחנו מאחינו אנשי אירופא, כי יש לנו ג"כ רבנים גדולים וכו'.

בין שלש השאלות ששאל (שו"ת שואל כענין) אחת אומרת: כי יש שם כבשים שעורם דק מאד ונקראים "וואלאכישע שעפסען" ושערם מסובך על צווארם. ואם ירצה השו"ב לתלוש הצמר כדת שלא יבוא לידי חלדה אזי לא ימלט שלא יקרע העור של בית השחיטה, ולפעמים יצא דם מחמת שעורם דק מאד לנוכח הסימנים, וספק בידו אי אמרינן שדינו כמו בעוף שהשוחט התולש נוצות מבית השחיטה ויצא דם לא יגמור שחיטתו דחיישינן שמא ניקב הוושט וכו'.

הרב יפה הורה להסיר השער ואין חוששין שמא יקרע העור. כי קרע ע"י אדם ולא ע"י סכין א"א שיהיה מפולש, וכן הדין גם בעוף לפי דעת בעל חמודי דניאל. עכ"ל.

פרק ב'

ענף א'

שחיטת עגלים

מאחר וידוע ששחיטת עגלים הוא מהודר יותר בגלל המספר הקטן של סירכות הקיים עליהם, אנו רוצים להביא לתשומת לב הצבור שהדבר לא נכון בארצות הברית.

א. באירופה היו שוחטים עגלים בני שלשה עד ארבעה שבועות, ולכן לא היו להם סירכא, הבהמות החלקות ביותר היו עגלים, ולכן אנשי מעשה הקפידו לאכול רק מבשר זה.

ב. כאן בארצות הברית שוחטים עגלים גדולים בני מספר חדשים, כל אחד מהם שוקל כמה מאות פאונט, והבעיות בהם גדולות בהרבה משחיטת הגסות הרגילה.

יא אכילת בשר הלכה למעשה

ג. כפי שידוע ישנו אחוז גדול של חלק בבהמות מכפי שיש בעגלים של היום.

ד. יש אחוז גדול יותר חלק בבהמות מכפי שיש בעגלים של היום.

ד. גם בעגלים קיימת הבעיה שרק שוחט אחד שוחט ולא שניים כפי שצריך להיות "ויצא העגל הזה".

ענף ב'

א'

השערורי' הגדולה בהקזת דם מצוארי עגלים קודם השחיטה

השו"ב הגאון הצדיק רבי אהרן צבי פרידמאן בספרו "חן טוב" (ניוארק 5781) בחלק טוב טעם (צד 74) כותב:

כאשר באתי פה ניוארק בעת רדתי (תרי"ד 4581) לבית המדרש מצאתי שמקיזין דם מצוארי עגלים קודם השחיטה, ושאלתי את פיהם ואמרו לי מפני שהעגלים יבואו בספינות רחוק מניוארק ועומדים כל ימי

נסעם על הספינה והשמש יתך עליהם לכן הם חולים ולא יקיזו מהם דם אינם יכולים לחיות אפילו יום אחד. ואמרו לי שהרב ר' שלמה אדלר הרב מלונדון נהג היתר להקיז, וכן במדינת פולין מקיזים הרופאים דם הבהמות בפקודת הממשלה.

ב'

ובעת ההיא היה שו"ב בעיר סטאוויסק תחת יד הרב בעל המחבר ספר "אבני זכרון" (ר' אברהם מסטאוויסק) והתיר הדבר יען שנעשה על ידי אומן. וכדי לצאת לכל הדעות שלח השאלה לפני מפרשי הים בלבוב, וקבל תשובת הרב ר' יוסף שאול נאטאנזאהן בעל שואל ומשיב וז"ל:

לכבוד הרבנים אשני קהלת בית המדרש חפשית (בית המדרש הזה נפרד מבית המדרש שהיה שם הרב ר' אברהם יוסף אש והיה לו מחלוקת עם ר' יהודה מיטעלמאן) ובראשם הרב רחוק מעיינינו וקרוב ללבנו וכו' מו"ה יודיל מיטעלמאן וכו' שלום. בדבר השאלה לענין הקזת דם כבר התירו הרב בעהמ"ת שו"ת חתם סופר יו"ד סי' כ"א והרב בעל ברית אברהם (שו"ת ר' אברהם צבי הירש אבד"ק פיטרקוב, דיהרנפורט

תקע"ט) ויפה כווננו. וגם פה במדינתנו מקיזים דם לכל הבהמות בלי פוצה פה, רק שיהיו על ידי אומן. הצעיר יוסף שאול נאטאנזאהן אבד"ק לבוב.

ג

במכתב שני שהעריך לאנשי ביהמ"ד בשנת תברך (תרכ"ז - 2681) כותב:

זה איזה שבועות הגיעני מכתב מאיש אחד לא אדע מי הוא ומכנה עצמו בשם רב (בעל פרדס, עיין בסמוך) והוא צועק בכרוכיא על הקזת העגלים סמוך לשחיטה. ולא רציתי להשיב כי נכרים הדברים כי לקנתר בא. וכבר כתבתי על הקזה להתיר וכו'. ובאמת שם (בארצות הדרום) אי אפשר בלי הקזה כי הארץ חמה מאד. בודאי אין דנין אפשר מלא אפשר. וליתר שאת ימתינו אחרי הקזה מלשחוט עד שיעברו שני ימים מעת לעת.

אמנם רואה אני כי לא זה עיקר מחלקותם כי בעוונותינו הרבים **השטן מרקד ביניהם** על כן לא תאבו ולא תשמעו לדברי מחלקותם, ותראו לעשות שלום כי שנאווי המחלוקת וגדול השלום.

מאד מאד יפלא בעיני, אחרי כי אתם בארץ מרחק וחברתכם קטנה, ורבים מעמי הארץ יבואו שם ומעטים היודעים, ולמה תריבו כלכם. יראתי מאד אולי בעבור המחלוקת חלילה תתגרשו מן הארץ ולא תוכל הארץ לשאת אתכם, ה' ירחם עליכם ויתן בלבבכם כי תהיו לאגודה אחת ותעשו שלום ותהיו לברכה בקרב בארץ.

ד'

ר' משה ב"ר אהרן (אהרנסון) מחבר ספר **פרדס החכמה** (סדילקאוו 6381) ופרדס הבינה (ב"ח דפוס קעניגסברג 5581) בספרו מטעי משה (ירושלים 8781) במאמר מגלת בית און (חלק ב' דף ט' ע"א) בתשובתו אמר:

הנה כאשר התעה אותי אלהים לבוא לעיר נויארק (תרכ"ב - 2681) **מצאתי שכל העיר אוכלים בשר עגלים המדוקרים איזה שעות קודם שחיתתם או ביום שלפני השחיטה בכדי שיהא הבשר לבן וצח ועושים כן לכל העגלים בין בחורף ובין בקיץ ויש להם כלי בהול חד ארכו כאורך שן מפתח ורחבו הוא כפלים ולו שתי פיות חדשים משני הצדדים ועוקץ בראשו וארכו א' צאל, ומכים בקורנס ברזל עם הכלי ישנו וישלשלו ומניחים לזוב**

ממנו דם רב עד שיעבור הקילוח, ומתחילה יסתמו הנקב בדבק המוכן לזה למען לא ימות העגל. וכמה מתים בשעה או שתיים אחר הדקירה והקזה, על על פנים נחלש מאד עד שצריכין להעמיד אותו ואינו אוכל אחר כך. ואחר איזה שעות או למחרת היום שוחט אותו השוחט, ואין פוצה פה ומצפצף וכו'.

ה'

בעיר באלטימור יש שם רב מומחה וחכם מופלא ר' אברהם רייס נ"י, וגם הוא אסר ההקזה לכל השומעים בקולו בסביבותיו. וגם בעיר הגדולה סיניסינטי נאסרה ההקזה על ידי רבני העיר.

ובפה נויארק פרצה המכשלה על ידי שניים דהיינו שוחט אחד הבא ממדינת פולין שהיה מלפנים שוחט בעיר סטאוויסק (ר' אהרן פרידמאן הנ"ל) ונאסרה שמה שחיתתו על ידי הרב דשם ורבני המדינה. והשני הוא איש מתחפש באדרת רבן ואיש הבינים שמו (מיטעלמאן) אשר תהלוכו ומעשיו בארצות אירופא מודעת, וגם פה שם עצמו לשר ושופט על האספסוף, וחיפש היתר לכל דבר איסור, ובעבור זה ישר הוא בעיני ההמון.

השאלה הזאת נשאלה מפה בשנת תרי"ח מחכמי ירושלים והורו לאסור וכתבו שהוא ספק נבלה. והרב הנ"ל (מיטעלמאן) הורה להם היתר בסמכו על תשובת שני רבנים בשו"ת ברית אברהם ובשו"ת חתם סופר. אבל הרב ר' משה אהרנסון לא פנה לזה באמרו כי איסור הקזת העגלים אינו דומה לנידון של הרבנים המתירים אם נעשה לרפואה לבהמה. חדא מפני רבוי הדם היוצא מהבהמה ויש לחוש שהוא דם הנפש, כדאיתא בכריתות כ"ב.

שנית חוששין לנקיבת הוושט מפני שעורק הווריד לעומתו כמבואר בחולין כ"ח בההיא בר' אוזא דאיתא כי ממסמס קועי דמא וכו' כדאיתא ברש"י שם. והכל נעשה בבית המטבחים פה בחפזון ושוחטים כמה מאות בהמות בכל יום ואינם מדקדקין כ"כ אם יקלקלו וימיתו על ידי הקזה. ועוד שלישית שאם נתיר ההקזה בדקירה יבואו אח"כ להמית הבהמה על הראש ותשתכח תורת שחיטה בארץ הזאת שהתורה מועטת והחפשית גברה מאד.

כאן מתבטל קצת טכסיסי הקצבים לעשות מעשיהם בגושפנקא דרבנן. לפנינו ששאלו

לגדול הדור בעל שו"מ זצ"ל להתיר הזריקות והתיר אותן בחושבו שהכוונה כאותן שעושין במדינתו, אולם לפנינו נתבאר כי המרחק רב ביניהם.

ו'

בתשובה על דברי העגלים (שם י"א ע"ב) מוסיף לאמר "והנה התועבה הזאת היא דראון לכל בשר אף למי שלא עמדו אבותיו על הר סיני, כי גם לפי תורת האדם אין להתנהג באכזריות עם אחד מהברואים להמית בעלי חיים בכמה פעמים, ולזאת כשהותר לבני נח אכילת הבשר נאסר להם אבר מן החי. ומה גם לאיש הישראלי אשר נצטווה בפירוש על צער בעלי חיים, כמ"ש חז"ל בחולין ז' ע"ב.

וגם הוא היזק לבריאות האדם כי דם המחיה הבהמה הוסר ממנה, והיא נבלה מחיים, ועל זה נאמר ואנשי קדש תהיו לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו וכו'. ולפי שראיתי במדינה זו אף שאין חזון האמת נפרץ והתורה לא בראש הומיות תקרא להיות לה פתחי שערים, בכל זה נמצאים פה אנשים ישרים החרדים על דבר ה' ואינם הפצים באיסור לטמא את נפשותם במרק

פגולים, רק שהם נכשלים בלא יודעים וכו' לזאת שלחתי דברי אלה לכמה מגדולי הדור במדינת אשכנז והם נודעים גם במדינה זו בתורתם וחכמתם, וכולם הסכימו אתי. ואלה הם המסכימים: הרב ר' יעקב צבי מעקלענבורג מחבר הכתב והקבלה רב בקעניגסבורג, הרב החכם דר' הירש בעל החורב ומו"ל ישרון רב בפפד"מ, הרב ר' אליעזר הלוי הורוויץ רב בוויען, הרב ר' שלמה קלוגער רב בבראדי, הרב ר' יצחק דוב הלוי מחבר מלאכת הקדש רב בוירצבורג, הרב ר' אברהם שמואל ברוסיא. הרב ר' שמואל סלנט ובית דינו בירושלים. וגם הרב ר' מרדכי עטינגער ממפרשי הים.

ז'

שו"ב אחד ר' חיים דוד מעיר לעווענוורטה קאנזאס כתב להרב ר' שלום אלחנן יפה הלוי, לאמר: אנכי נשלחתי מהרב הכולל לבוא פה לזבח זבחים שלמים, והנני עוד צעיר לימים, ומשכורתי לא יותר מעשרים דולאר לחודש, ואין לי יותר מפת לחם ומים להחיות נפשות ב"ב... וכאשר יפלו לי ספיקות בהלכות שו"ב אין לי פה לא רב ומורה רק בן סורר ומורה, בהיותי נגרש

מנחלת ה' מד' אמות של הלכה. האם טוב לגבר לפשוע על פת לחם ככה, ולשאת עליו עוונות בית ישראל כשעיר המשתלח לעזאזל בעבור לחמו ומימו הגזול? ואל מי אפנה כעת ולמי אדבר כזאת? אם אספרה להרב הכולל נ"י הלא חולה הוא, ואם להרב מקאנזאס סיטי? הוא קטן בעיני בני עירו שהם חסידים מגליציה והוא מליטא. ואם אשאלה מרבני אירופא הלא חרפה היא לנו, כי היום לא נופלים אנחנו מאחינו אנשי אירופא, כי יש לנו ג"כ רבנים גדולים וכו'.

ח'

ובין שלש השאלות ששאל (שו"ת שואל כענין) אחת אומרת: כי יש שם כבשים שעורם דק מאד ונקראים "וואלאכישע שעפסען" ושערם מסובך על צווארם. ואם ירצה השו"ב לתלוש הצמר כדת שלא יבוא לידי חלדה אזי לא ימלט שלא יקרע העור של בית השחיטה, ולפעמים יצא דם מחמת שעורם דק מאד לנוכח הסימנים, וספק בידו אי אמרינן שדינו כמו בעוף שהשוחט התולש נוצות מבית השחיטה ויצא דם לא יגמור שחיטתו דחיישינן שמא ניקב הוושט וכו'. הרב יפה הורה להסיר השער ואין חוששין

שמה יקרע העור. כי קרע על ידי אדם ולא על ידי סכין א"א שיהיה מפולש, וכן הדין גם בעוף לפי דעת בעל חמודי דניאל. עכ"ל.

ט'

הרב יפה הנ"ל בספרו שואל כענין, כתב שאלה בענין איסור קונם שנדר שו"ב אחד שהיה לו שותפות עם שו"ב אחר, והראשון התפטר ממשרתו בפשרה שהתחייב שותפו במעמד בני קהלתו לתת לו חלקו שמגיע לו היינו מחצית הלשון מכל בהמה גסה ומחצית דמי השחיטה. ומיראתו פן לא יקיים דבריו התחכם לאסור את המחצית שמגיע לחלקו באיסור קונם לכל בני קהלתו. ואחר שלא קיים השו"ב השני את התנאי הזה רצו לאסור את הכלים שנתבשל בהם מחצית הלשון שייך להשו"ב השני, וגם המחצית ששייך להשו"ב הראשון מטעם אין ברירה. ופסק הרב יפה לאסור רק החלק המדיר לבד, ולא חלק הנדור.

הרב יפה בדברו אודות שאלות שחיטה יאמר (שואל כענין דף ע"ד) באשר פה המדינה ר"ל הפרוץ מרובה על העומד אם לא נחפש צדדי ההיתר נכונים להתיר בשר

כא אכילת בשר הלכה למעשה

תמותה שחיטה יוכלו לבוא חלילה לידי בשר
נבילה.

”

הרב ר' משה וויינבערגער בקונטרסו
”הואיל משה” (ניוארק תרנ”ד) משיב שאלה
בנידון השו”ב פייבוש צבי גראס שחתם על
כתב שמקבל עליו בגדר ובאיסור חמור על
דעת השוחטין פה ניוארק. והם בני חברת
שו”ב הנקראת בשם מלאכת הקודש, שלא
לשחוט בשום בית מטבחים הן בפה ובן
בגליל המדינה, הן לעצמו והן לאחרים בלי
רשות כל החברה הנ”ל. ובכתב נחתם א’
דר”ח אדר שני תרנ”ד. והשוחט מודה על
חתימת ידו אבל טוען שאנוס היה וגם כי
מסר מודעה לפי עדים תחלה כי הוא חותם
מחמת אונסו והעדים מעידים כדבריו,
והורה הרב להתיר נדרו.

”א

הרב יפה הורה לאסור בסט. לואיס בשר
כשר ששכח השוחט לרשום עליו בחותמו
גושפנקא דבדילא תיבת ”כשר” אף כי היה
לו סימן על צואר הבהמה להכירה. והרב

זכריה יוסף ראזענפעלד מאותה העיר הורה
להתיר (שם).

י"ב

יזהר השוחט לקנח הצואר יפה במקום
השחיטה משום שמץ חול או טיט וכדומה
שלא יהי מלוכלך ואז לא יופגם הסכין,
ואנשי מעשה בפולין מגלחין השערות בתער
מצואר הגסות וכן בעגלים ורוחצין אח"כ
במים שם היטב במקום שרוצים לשחוט
(בית אברהם סי' ח"י ש"ס סק"ה, אהל
יצחק לקיי"צ סי' י"ב אוי ז').

י"ג

שוחטים ב... "400 עגלים" לשעה (שלא יתכן בשום
אופן בתור כשר) - החלף (הסכין) הופך מהר לפגום
בעיר ... (היכן שגרים יהודים חרדים רבים)
היכן ששוחטים עגלים, נעים העגלים
במהירות של 400 לשעה ללא כל הגזמה. ויהי
היום הצלחתי לשכנע את השוחט המקומי
שיקח אותי עמו לשחיטה שם, אני טענתי
שאני צריך לדעת הכל, ואני מוכשר מאוד,
אין דבר שאי אפשר ללמוד, את הכל ניתן
להתלמד, מכל מלמדי וכו'.

כג אכילת בשר הלכה למעשה

ראיתי בשחיטה שהעגלים נעות על הגלגל הנע ושוחטים, בודקים את הסכין לאחר כל 5 או 10 עגלים, ואם הסכין פגום, כורתים את אוזנו של העגל וזה הסימן שזה טרף, הוא נתן לי את הסכין שלו בכדי לשחוט 8 עגלים, 2 עשיתי הגרמות, הסכין לא היה חד ולא ניתן היה לשחוט. לא בדקתי את הסכין, אבל יודעי דבר אומרים שזה לא טוב, וכי אם אותו שוחט רוצה הוא יכול להכין סכין כפי שצריך. כפי ששמעתי לפני חמישים שנה הרב מ... זי"ע אכל עוד מהשחיטה של אותו שוחט הש"י. ניתן אולי להמליץ טוב ולומר שאולי אז הוא היה שוחט טוב. עוד הוא סיפר לי ששחיטת העגלים זו שחיטה קלה, אך שחיטת כבשים 400 לשעה זה קונץ רח"ל, כשאני הייתי שם לא שחטו כבשים, וחבל. (קול השחיטה).

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא - בארצות הברית

לרבים השואלים

בעזה"י המטהרינו ויתעלה המקדשינו בקדושת המאכלים, זכינו ת"ל זה יותר מארבע שנה לסדר ולהתקין שחיטה מוהודרת של "קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא" בארה"ב "בשר חלק" גלאט כשר" עם כל החומרות וההידורים והמנהגים, הן בשחיטה, והן בבדיקה, מליחה, וניקור, המבוארים בשו"ע ובספרי הפוסקים הראשונים והאחרונים, והמסורים לנו מדורי דורות, ולאור ההצלחה הרבה אשר ת"ל נתפרסם בכל רחבי היהדות החרדית בארה"ב שמה הטוב של שחיטתינו המהודרת, נתבקשנו ע"י אנשים חרדים לדבר הי אם אפשר להנהיג ג"כ בשחיטתינו המהודרת את הבשר הנקרא "ווייסע קעלבעלעך" (עגלים לבנים).

הגשנו הדבר אל הגה"צ שליט"א רבני קהילתינו הק', ולאחר בירור הענין על

כה אכילת בשר הלכה למעשה

בוריו בחקריה ודרישה היטב נוכחו לדעת
כי:

הבשר של "העגלים לבנים" (ווייסע
קעלבעלעד), יש בו חששות רבות על אופן
פיטומה וגידולה, וחששות רבות של
טריפות הריאה, וטריפות שאר האברים
הפנימיים.

לאור כל זאת:

אנו נמנעים מלהכניס בשר "העגלים
לבנים" בשחיתותינו דקהל מחזיקי הדת
דחסידי בעלזא.

נציין מאמרו של רבינו השל"ה הק' בשער
האותיות אות ק' שבו מפליג בחומרת
איסור מאכלות אשר יש בו צד איסור
וז"ל:

"התורה הזהירה במאכלות אסורות
ומותרות והתקדשתם והייתם קדושים,
ולא תשקצו את נפשותיכם, ופירשו בזוהר
בענין הזה כי המאכלות הטמאים
שהזהירה לנו התורה בהם שורה עליהם
רוח חיצונית וטמא, ולכן האוכל מאותן
הדברים מטמא את נפשו ומראה את עצמו

שאין לו חלק בקדושה ולא באלקי ישראל,
כי הדבר הטמא נעשה חלק אבר בעצם
האדם והנפש מתלבשת שם וכו'. ומסיים
השל"ה הק': "שלא לאכול מדבר שיש בו
מחלוקות... ואל תהיו אחרי רבים לרעות
מאחר שהוא מצד הדין" עכלה"ק.

הכו"ח למען כבוד התורה וקדושת
המאכלים וטהרת הכשרות

מחלקת השחיטה דקהל מחזיקי הדת בארה"ב

